

Arrest

nr. 213 684 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VLAEMINCK
Bruggestraat 55
8930 MENEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VLAEMINCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Afghaans staatsburger te zijn en bent Pashtoun van origine. U bent afkomstig uit het dorp Worsho, Balkh district in de provincie Balkh. U verklaart dat u analfabeet bent en als landbouwer werkte. U kweekte onder andere katoen, cannabis en papaver.

Op een dag werd u door M. (...), een vriend van u die als soldaat bij de politie werkte, aangesproken met de vraag of u informatie zou kunnen doorgeven over de taliban als zij hun liefdadigheidsgelden (usher) kwamen ophalen in de moskee van uw dorp. In ruil voor deze informatie zou u sommen geld krijgen. U ging hiermee akkoord en hoopte hiermee een bijdrage te leveren aan de nederlaag van de taliban in uw regio.

In de zes maanden die volgden nam u in de zomer van 2015 twee keer contact op met M. (...) om hem informatie te geven over wanneer de taliban naar de moskee zou komen om usher op te halen. In één van de twee politieoperaties die hierop volgden sneuvelde een talib. De taliban kwam echter te weten dat u spioneerde voor de politie en bracht een dreigbrief voor u naar de moskee. De ouderen van het dorp hebben uw vader hierover ingelicht en gezegd dat hij naar de moskee moest komen. Dat deed hij, waarna hij op zijn beurt u inlichtte.

Kort hierna vertrok u uit uw dorp en ging u naar Mazar i Sharif waar u bij een vriend van uw vader kon onderduiken. Korte tijd later kwamen ook uw broers Z. (...) en G. (...) naar Mazar i Sharif. Uw broer S. (...) was ziek en kon daarom niet meekomen met jullie. Omwille van de veiligheid van uw kinderen werden uw zonen door uw vader tijdelijk ondergebracht bij een mechanicien, daar konden ze helpen in de winkel en waren ze veiliger voor de taliban. Uw dochters bleven bij uw echtgenote in jullie huis.

Na tien dagen in Mazar i Sharif reisden u en uw broers per bus naar Kabul. Van daaruit reisden jullie verder naar Nimruz, vervolgens staken jullie de grens over met Pakistan en gingen jullie verder naar Iran. Toen jullie door Iran reisden moesten jullie op een bepaald moment vluchten voor een politiepatrouille die jullie beschoot. Iedereen liep een andere richting uit, waardoor u gescheiden raakte van uw twee broers. U werd enkele maanden vastgehouden in Isfahan, waar u ernstig werd mishandeld en uw broers werden teruggestuurd naar Afghanistan. Omdat uw ontvoerders inzagen dat u geen losgeld zou opbrengen, werd u vrijgelaten en kon u verder reizen naar Turkije van waaruit u de Middellandse Zee overstak om over land naar België verder te reizen. Op 11 november 2015 kwam u aan in België en op 12 november 2015 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Uw broers hebben ondertussen Afghanistan weer verlaten. Z. (...) en G. (...) zijn nu in Turkije, S. (...) is in Teheran, Iran. Na uw vertrek werd ook uw neef ontvoerd door de taliban, op die manier wilden ze aan u raken. Na tussenkomst van de dorpsouderen werd uw neef vrijgelaten. De taliban is na uw vertrek ook nog naar uw huis gekomen om te vragen naar uw kinderen en regelmatig komen ze naar de moskee om uw vader te bedreigen, hij moest hen grote bedragen betalen of ze zouden hem vermoorden. Om die bedragen telkens te kunnen betalen, was uw vader genoodzaakt jullie tractor te verkopen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara, een dreigbrief, een document over uw herkomst, een envelop, een kopie van de taskara van uw vader en een psychologisch attest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit een psychologisch attest (Document 6) blijkt immers dat u lijdt aan concentratieproblemen en onrust- en angstgevoelens in het kader van een posttraumatische stressstoornis. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gevraagd of u zichzelf in staat achtte om ondanks deze concentratieproblemen een persoonlijk onderhoud te ondergaan, waarna u bevestigend antwoordde. Er werd u tevens uitdrukkelijk gevraagd dat als er een probleem was dat u dit zou melden en dat er eventueel gepauzeerd kon worden indien nodig. Er werden u eenvoudige en duidelijk vragen gesteld, die u kon kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Vragen werden indien nodig herhaald of geherformuleerd. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de taliban nadat u informatie over hen zou hebben doorspeeld aan de politie. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo werden enkele flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aantasten. Uw verklaringen over de momenten waarop u informatie aan M. (...) hebt doorgegeven lopen namelijk sterk uiteen. Enerzijds verklaarde u immers dat u M. (...) vanuit de moskee waarschuwde over de komst van de taliban op het moment dat de taliban effectief in de moskee waren, waarna de politie ongeveer een halfuur later aankwam in de moskee en waarna een confrontatie tussen de taliban en de ordediensten plaatsvond (CGVS II p.13,15). Anderzijds beweerde u dat u M. (...) al op voorhand had gewaarschuwd dat de taliban zou komen, waarna de politie kwam om de plaats te omsingelen en de taliban op te wachten. Wanneer de taliban vervolgens kwam om de usher op te halen, vond een confrontatie plaats (CGVS I p.14,15, CGVS III p.13,14). Deze versies zijn geenszins met elkaar te rijmen. Wanneer u met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u louter dat u dat zo niet had gezegd, dat het klopt dat er een verschil is, dat u dat toegeeft, maar dat de tolk bij het tweede gehoor u misschien niet goed had begrepen (CGVS III p.16). Echter, tijdens de verschillende persoonlijke

onderhouden werd u telkens meermaals gevraagd of u de tolk goed begreep en werd u de kans geboden om opmerkingen te geven, dit hebt u telkenmale nagelaten (CGVS I p.2,17, CGVS II p.2,18, CGVS III p.2,18). Dat u pas wanneer u wordt geconfronteerd met uw eigen tegenstrijdigheden opwerpt dat er problemen zouden zijn geweest met de tolk, wordt niet aanvaard, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid stand houdt.

Daarnaast werd u gevraagd op welke manier u M. (...) precies te kennen gaf dat de taliban zou komen. Er werd gevraagd of dit bijvoorbeeld per brief was, over de telefoon, in een soort codetaal enzovoort. Hoewel u in eerdere gehoren nooit melding hebt gemaakt van codetaal en aanvankelijk gewoon zei dat u M. (...) contacteerde en hem inlichtte over de aanwezigheid van de taliban (CGVS I p.14, CGVS II p.10,13), zei u, wanneer u werd gesuggereerd of u eventueel in codetaal communiceerde, dat u inderdaad een codewoord had afgesproken (CGVS III p.7). Het is echter hoogst opmerkelijk dat u hier zelf nooit spontaan melding van maakt, maar wanneer u deze mogelijkheid wordt gesuggereerd, u plots wel over een codewoord begint te spreken. Nog meer valt op dat u aanvankelijk beweerde dat het codewoord dat u met M. (...) had afgesproken "444" was (CGVS III p.7), om later uw verklaringen te wijzigen en te beweren dat het codewoord "4444", vier keer vier, was (CGVS III p.11). Dergelijke vaststellingen brengen uw geloofwaardigheid opnieuw ernstige schade toe.

Verder legde u weinig coherente verklaringen af over de band die u had met M. (...). Aanvankelijk beweerde u dat M. (...) uit een ander dorp kwam en jullie enkele gemeenschappelijke kennissen hadden (CGVS I p.14), om later te verklaren dat u M. (...) een twee à drie jaar kende en dat hij een dichte vriend van u was (CGVS II p.11), terwijl u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud dan weer beweerde dat uw vriendschap met M. (...) al begon toen jullie 18 jaar oud waren, wat, aangezien u in 1981 zou zijn geboren, beduidend langer is dan twee à drie jaar (CGVS III p.8). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Voorts beweerde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u uw broer Z. (...) had ingelicht over uw informantenwerk voor de politie. U vertelde dat u Z. (...) hierover had verteld nadat u de eerste keer informatie aan de politie had gegeven en dat u hem had verwittigd vooraleer u de tweede keer info zou doorgeven, waarop Z. (...) u afraadde om dat te doen (CGVS II p.16), terwijl u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud beweerde dat u nooit aan iemand hebt verteld dat u info doorgaf aan de autoriteiten uit schrik. Ook wanneer u expliciet werd gevraagd of uw broers hier iets van wisten, antwoordde u ontkennend (CGVS III p.10,11). Gewezen op uw eerdere verklaringen over dat u Z. (...) wel had ingelicht, beweerde u opnieuw louter dat u dat niet had gezegd (CGVS II p.11). Geenzins kan een loutere ontkenning van eerdere verklaringen echter volstaan als verschoningsgrond voor een flagrante tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen.

Vervolgens had u het over een dreigbrief die u van de taliban hebt gekregen. Over wanneer u die brief hebt ontvangen, bent u opnieuw allerm minst coherent. Aanvankelijk beweerde u dat u de brief had gekregen één week of acht à tien dagen nadat u de tweede keer informatie had gegeven over de taliban aan de politie (CGVS I p.14). Later verklaarde u echter dat u al twee dagen na het tweede incident met de taliban en de politie de dreigbrief had ontvangen (CGVS II p.12) om dan weer te beweren dat u zich niet meer herinnert wanneer u de brief had gekregen, het was twee, drie, vier, vijf dagen na het tweede incident met de taliban of na een week (CGVS II p.16). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud beweerde u dan toch weer dat u een week na het tweede incident met de taliban een dreigbrief had ontvangen (CGVS III p.14). Coherent en eenduidig zijn uw verklaringen allerm minst.

Tijdens het persoonlijk onderhoud wierp u verschillende keren op dat u in Iran in zeer moeilijke omstandigheden was vastgehouden, dat u daar meermaals werd geslagen en mishandeld en dat u daardoor problemen hebt met uw hoofd en uw gedachten (CGVS I p.16, CGVS II p.2,4,8,11,14,16,18, CGVS III p.3,7,9,17,18). Ook uit het psychologisch attest op datum van 5 augustus 2017 blijkt dat u lijdt aan onrust- en angstgevoelens die kaderen in een posttraumatische stressstoornis en dat u daardoor onder andere concentratieproblemen ondervindt. Hoewel er zeker en vast begrip kan worden opgebracht voor uw situatie en de eventuele moeilijkheden die u ondervindt wanneer u een persoonlijk onderhoud moet ondergaan, kan geenzins worden vastgesteld dat uw cognitief vermogen in die mate is aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen over de problemen die u beweert te hebben meegemaakt in uw land van herkomst. Zo vinden uw concentratieproblemen en nachtmerries zowel volgens uw verklaringen als volgens het psychologisch attest hun oorzaak in de traumatische ervaringen met ernstige slagen en verwondingen die in Iran hebben plaatsgevonden nadat u Afghanistan reeds had verlaten (CGVS I p.16, CGVS II p.4,8,9). Ook wanneer u werd gevraagd of u zichzelf in staat achtte om een persoonlijk onderhoud te doen, antwoordde u dat er geen probleem was (CGVS III p.3). Bovendien blijkt uit uw opeenvolgende verklaringen dat u niet voortdurend en over alles incoherente verklaringen aflegde. Over bepaalde details was u immers wel opvallend coherent, met name over hoe uw vader u inlichtte over de dreigbrief die in de moskee was aangekomen (CGVS I p.12, CGVS II p.4), over wanneer en in welke omstandigheden de taliban na uw vertrek naar uw huis zouden zijn gekomen (CGVS I p.10, CGVS II p.10, CGVS III p.3,5) en over hoe u onderweg naar Pakistan uw

baard met een schaar hebt afgeknipt uit angst dat de taliban u zouden herkennen (CGVS II p.6, CGVS III p.17). Het is dus duidelijk gebleken dat u wel degelijk in staat bent om coherente verklaringen af te leggen over bepaalde zaken. Dat u echter voornamelijk incoherent bent over de kern van de vervolgingsproblemen die u verklaart te hebben meegemaakt, sterkt het CGVS in de overtuiging dat deze verklaringen niet geloofwaardig zijn en dat u de ware reden van uw vertrek uit uw land van herkomst moedwillig tracht achter te houden.

De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Wat de dreigbrief (Document 2) en de brief waarin uw problemen worden bevestigd (Document 3) betreffen, moet worden benadrukt dat documenten louter een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag herstellen. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst, waardoor eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen. Uw taskara (Document 1) en de kopie van de taskara van uw vader (Document 5) betreffen louter uw persoonsgegevens en die van uw vader. De envelop (Document 4) toont aan dat u vanuit Afghanistan post hebt ontvangen. Het psychologisch attest (Document 6) werd hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraag en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaanvragers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Eveneens laat u na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet u op 19 april 2018 een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt. Aangezien het CGVS binnen de acht werkdagen na het ontvangen van deze notities geen opmerkingen heeft ontvangen, wordt ervan uitgegaan dat u akkoord gaat met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeker beroept zich in het onderhavige verzoekschrift vooreerst op de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij benadrukt verweerder voorafgaand aan het gehoor te hebben gewezen op zijn concentratiestoornis en zijn PTSD. Hoewel verweerder aangeeft dat verzoeker beroep kon doen op steunmaatregelen, blijkt volgens verzoeker uit het gehoor dat er geen of onvoldoende rekening werd gehouden met zijn medische problematiek. Verweerder beschikte niet over de medische kwalificaties om in te schatten of verzoeker geschikt was om een gehoor te volbrengen. Dat verzoeker kon instemmen met het gehoor is niet voldoende. Verweerder had eerst zijn medische wilsbekwaamheid moeten onderzoeken. Er dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de eenvoudige vragen en de meer complexe vragen waarbij concentratie vereist is. Verzoeker wijst op een passage uit één van de gehoorverslagen van het CGVS en leidt hieruit af dat de ondervrager het geduld verloor. Hij stelt dat dit illustratief was. Ook zijn advocaat wees op de medische problemen en de ontstane verwarring.

Verzoekers concentratieproblemen leidden ertoe dat hij niet het volledige verhaal kon vertellen en de ernst van bepaalde feiten niet kon inschatten. Zo heeft verzoeker geen melding gemaakt van zijn actieve deelname bij de organisatie van de verkiezingen. Verzoeker voegt ter staving van deze

activiteiten een stuk bij het verzoekschrift. Deze deelname is een logische verklaring voor het feit dat de taliban verzoeker onmiddellijk viseerden na de confrontatie met de politie. Verzoeker deelde bij het CGVS aan het einde mee dat hij nog vele zaken wilde vertellen doch dat hij, zodra hij de gebouwen van verweerder betreedt, alles vergeet. Mogelijk is dit een gevolg van zijn PTSD.

Door te oordelen dat verzoekers relaas ongeloofwaardig was omwille van incoherenties, dit zonder medisch onderzoek om zijn geschiktheid om te worden gehoord te onderzoeken, heeft verweerder volgens verzoeker onzorgvuldig gehandeld.

2.1.2. Verzoeker beroept zich verder op de schending van de rechten van verdediging.

Verzoeker verwijt verweerder daarbij dat hij met het element inzake het codewoord nooit werd geconfronteerd. Gezien de vraag naar een codewoord tijdens het laatste gehoor wel uitdrukkelijk werd gesteld, betreft het een aanvulling en geen tegenstrijdigheid.

2.1.3. Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Hij benadrukt dat hij maar liefst drie keren werd opgeroepen voor een gehoor, en dit over een tijdspanne van drie jaren. Rekening houdend met zijn medische toestand, is het dus niet abnormaal dat de gehoren op sommige punten van elkaar afwijken.

Bovendien heeft verzoeker enkel van het laatste gehoor een kopie ontvangen, zodat de andere gehoren niet onfeilbaar zijn inzake de vertaling van de tolk. Verzoeker heeft van de mogelijke verwarring met de tolk tijdens het tweede gehoor tijdens het derde gehoor melding gemaakt. Deze vertaalde niet naar het Nederlands en gaf alles door in het Engels. Verzoeker begreep tijdens het derde gehoor een beetje Nederlands, kon zo de tolk volgen en bracht daardoor de anomalieën van tijdens de vorige gehoren naar boven. Gelet op de vertaalproblemen tijdens het tweede gehoor, mag verweerder volgens verzoeker dit gehoor niet gebruiken. Verzoeker stelt aangaande de passage met betrekking tot zijn broer Z. tijdens het derde gehoor uitdrukkelijk te hebben verwezen naar de verkeerde weergave van zijn relaas tijdens het tweede gehoor.

Met de verwijzing naar algemene informatie over corruptie in Afghanistan, kan verweerder volgens verzoeker de rechtsgeldigheid van de neergelegde documenten verder niet weerleggen. De brief over zijn problemen en de dreigbrief zijn essentiële documenten.

Verzoeker legt om zijn verhaal te bevestigen nog een bijkomende brief neer waarin zijn problemen worden beschreven. Deze brief bevat zodanig veel stempels dat van een vervalsing geen sprake kan zijn. Bovendien bevat deze brief een stempel van een hoge officier van de politie. Niemand waagt zich eraan om zulke stempel te vervalsen. Verweerder zal tevens over informatie beschikken waaruit blijkt dat valse stukken via vervalsers in Pakistan worden bekomen en maanden op zich laten wachten. Het neergelegde document werd zeer recent door verzoekers vader bekomen en opgestuurd. Een vervalsing is tijdsgebonden dus niet mogelijk.

2.1.4. Verzoeker beroept zich voorts op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij herhaalt in dit kader actief te hebben deelgenomen aan de organisatie van de verkiezingen en vestigt opnieuw de aandacht op het ter staving hiervan neergelegde stuk. Hij wijst op het doelgerichte geweld in Balkh en doet gelden dat hij doelwit dreigt te worden van een gerichte aanval door de taliban.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de kopieën bij het verzoekschrift van een badge inzake zijn deelname aan de organisatie van de verkiezingen en van een verklaring van het ministerie van Binnenlandse Zaken in Afghanistan (bijlagen 3-4). Hij stelt de originelen van deze stukken in zijn bezit te hebben. Ter terechtzitting legt verzoeker het origineel van de verklaring van het ministerie van Binnenlandse Zaken neer en wederom een kopie van de voormelde badge.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoeker vestigt in het onderhavige verzoekschrift uitgebreid de nadruk op zijn reeds eerder aangehaalde medische problemen. Hij laat uitschijnen dat hij ingevolgt deze problemen niet bij machte was om te worden gehoord bij het CGVS.

Verzoeker kan in dit betoog echter geenszins worden gevolgd. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers reeds met recht gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit een psychologisch attest (Document 6) blijkt immers dat u lijdt aan concentratieproblemen en onrust- en angstgevoelens in het kader van een posttraumatische stressstoornis. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gevraagd of u zichzelf in staat achtte om ondanks deze concentratieproblemen een persoonlijk onderhoud te ondergaan, waarna u bevestigend antwoordde. Er werd u tevens uitdrukkelijk gevraagd dat als er een probleem was dat u dit zou melden en dat er eventueel gepauzeerd kon worden indien nodig. Er werden u eenvoudige en duidelijk vragen gesteld, die u kon kennelijk kon volgen en waarvan u de logica en inhoud begreep. Vragen werden indien nodig herhaald of geherformuleerd. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

(...)

Tijdens het persoonlijk onderhoud wierp u verschillende keren op dat u in Iran in zeer moeilijke omstandigheden was vastgehouden, dat u daar meermaals werd geslagen en mishandeld en dat u daardoor problemen hebt met uw hoofd en uw gedachten (CGVS I p.16, CGVS II p.2,4,8,11,14,16,18, CGVS III p.3,7,9,17,18). Ook uit het psychologisch attest op datum van 5 augustus 2017 blijkt dat u lijdt aan onrust- en angstgevoelens die kaderen in een posttraumatische stressstoornis en dat u daardoor onder andere concentratieproblemen ondervindt. Hoewel er zeker en vast begrip kan worden opgebracht voor uw situatie en de eventuele moeilijkheden die u ondervindt wanneer u een persoonlijk onderhoud moet ondergaan, kan geenszins worden vastgesteld dat uw cognitief vermogen in die mate is aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen over de problemen die u beweert te hebben meegemaakt in uw land van herkomst. Zo vinden uw concentratieproblemen en nachtmerries zowel volgens uw verklaringen als volgens het psychologisch attest hun oorzaak in de traumatische ervaringen met ernstige slagen en verwondingen die in Iran hebben plaatsgevonden nadat u Afghanistan reeds had verlaten (CVS I p.16, CGVS II p.4,8,9). Ook wanneer u werd gevraagd of u zichzelf in staat achtte om een persoonlijk onderhoud te doen, antwoordde u dat er geen probleem was (CGVS III p.3). Bovendien blijkt uit uw opeenvolgende verklaringen dat u niet voortdurend en over alles incoherente verklaringen aflegde. Over bepaalde details was u immers wel opvallend coherent, met name over hoe uw vader u inlichtte over de dreigbrief die in de moskee was aangekomen (CGVS I p.12, CGVS II p.4), over wanneer en in welke omstandigheden de taliban na uw vertrek naar uw huis zouden zijn gekomen (CGVS I p.10, CGVS II p.10, CGVS III p.3,5) en over hoe u onderweg naar Pakistan uw baard met een schaar hebt afgeknipt uit angst dat de taliban u zouden herkennen (CGVS II p.6, CGVS III p.17). Het is dus duidelijk gebleken dat u wel degelijk in staat bent om coherente verklaringen af te leggen over bepaalde zaken.”

Verzoeker slaagt er niet in om de voormelde motieven te ontcrachten. Ten onrechte doet hij gelden dat verweerder de bestreden beslissing niet vermocht te nemen en een medisch onderzoek had moeten (laten) voeren met het oogmerk om zijn bekwaamheid na te gaan om een gehoor te volbrengen.

Vooreerst blijkt nergens uit dat verzoeker om dergelijk onderzoek zou hebben verzocht ten overstaan van het CGVS. Verder legde en legt hij geen medische attesten neer waaruit dergelijke onmogelijkheid zou kunnen worden afgeleid. Het enige attest dat hij ter staving van zijn problemen voorlegde, betreft het in de map ‘documenten’ in het administratief dossier opgenomen attest van 5 augustus 2017. Vooreerst kan daarbij worden opgemerkt dat dit attest niet uitgaat van een psychiater doch wel van een psycholoog. Verder blijkt uit de inhoud van dit attest dat deze inhoud, zeker voor wat verzoekers psychische problemen en symptomen betreft, louter is gebaseerd op gesprekken tussen deze psycholoog en verzoeker. Hoewel in dit attest gewag wordt gemaakt van een PTSD met concentratiestoornissen, nachtmerries en angst voor een negatieve beslissing vanwege verweerder, wordt hierin eveneens gesteld dat verzoeker op het ogenblik van het opstellen van het attest, hetzij twee dagen voor zijn eerste gehoor bij het CGVS, *“minder verstrooid en zenuwachtig”* overkwam en alles kon kaderen binnen een geheel. Voor zover in het attest gewag wordt gemaakt van geheugenproblemen, wordt duidelijk en uitdrukkelijk te kennen gegeven dat dit geschraagd is op verzoekers gezegden. In het kwestieuze attest wordt, ondanks dat het gericht was aan het CGVS, nergens met zoveel woorden gesteld dat, laat staan in welke mate, verzoekers psychische problemen hem zouden verhinderen om

één of meerdere gehoren bij het CGVS te volbrengen. Evenmin wordt hierin aangegeven dat, waarom of op welke wijze deze hem zouden verhinderen om in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoeker werd tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS bijgestaan door zijn advocaat. Geen van beide formuleerde enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor. Evenmin maakten zij er melding van dat van verzoeker geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Ook, wanneer en nadat er aan verzoeker een pauze werd geboden, formuleerden zij zulke bezwaren of opmerkingen niet. Aan het einde van het gehoor, wanneer zij beiden de kans kregen om bijkomende opmerkingen te formuleren, maakten zij van het voorgaande evenmin enige melding (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.1-2, 6, 16-17).

Verzoeker formuleerde evenmin enige bezwaar tegen het plaatsvinden van het tweede gehoor bij het CGVS. Andermaal vermeldde hij niet dat van hem geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Ook tijdens of na de pauze in de loop van het tweede gehoor bij het CGVS, gaf hij nergens aan dat hij bezwaar had tegen het verderzetten van het gehoor of dat hij geen volwaardige verklaringen kon afleggen. Aan het einde van het gehoor, formuleerde hij opnieuw geen bijkomende opmerkingen (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.1-2, 9, 19).

Verzoeker werd tijdens het derde gehoor bij het CGVS bijgestaan door zijn advocaat. Geen van beide meldde bij aanvang van het gehoor spontaan dat verzoeker niet in staat was om te worden gehoord of volwaardige verklaringen af te leggen. Wanneer de ondervrager zelf de aandacht vestigde op het medische attest en vroeg of verzoeker zich in staat voelde om het gehoor af te leggen, stelde verzoeker daarenboven hiermee geen probleem te hebben en zijn interview wel te kunnen doen. Wanneer en nadat er werd gepauzeerd, formuleerden verzoeker en diens advocaat voorts andermaal geen bezwaar tegen het verderzetten van het gehoor of inzake verzoekers vermogen aan dit gehoor deel te nemen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Slechts aan het einde van het gehoor, wanneer zijn advocaat moest vertrekken, maakte deze advocaat op algemene wijze melding van "*verwarring over de tijdslijn*" in hoofde van verzoeker en stelde hij de hypothetische vraag of deze verwarring te maken kon hebben met verzoekers medische problemen of met zijn intellectuele vermogens. Indien deze verzoeker er werkelijk toe verhinderden van zijn gehoor op een gedegen wijze te volbrengen en volwaardige verklaringen af te leggen, kon worden verwacht dat zowel deze advocaat als verzoeker zelf dit reeds veel eerder en spontaan zouden hebben gemeld. Verzoeker vermeldde zulks bovendien zelf andermaal niet wanneer hij aan het einde van het gehoor de kans kreeg om bijkomende opmerkingen te bieden (administratief dossier, derde gehoorverslag CGVS, p.1-3, 9, 14, 18).

In het kader van het voorgaande, dient bovendien te worden vastgesteld dat uit de diverse gehoorverslagen van het CGVS, dit in tegenstelling met wat verzoeker aanvoert, geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker kennelijk aan de terechte en pertinente vaststelling voorbijgaat dat hij weldegelijk bij machte bleek en in staat was om op verschillende vlakken duidelijke, gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen.

Het voorgaande klemt nog des te meer nu verzoeker zich in het verzoekschrift ertoe beperkt op algemene wijze twijfel te zaaien over zijn vermogen om de diverse gehoren bij het CGVS te volbrengen. Verzoeker laat na dienaangaande verdere duiding te verstrekken. Hij toont niet aan dat, waar of op welke wijze zijn psychische problemen zijn gezegden concreet zouden hebben beïnvloed. Evenmin preciseert hij waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing en motivering.

Indien verzoeker zich, al dan niet omwille van de beweerde geheugenproblemen en PTSD, bepaalde elementen niet kon herinneren of deze elementen niet terdege kon situeren in de tijd, had hij dit zowel bij de DVZ als bij het CGVS bovendien kunnen en moeten aangeven wanneer naar deze elementen gevraagd werd. Er werd bij de aanvang van zijn verschillende gehoren aldaar immers uitdrukkelijk gewezen op de op verzoeker rustende medewerkingsplicht en op het belang van het afleggen van juiste en waarheidsgetrouwe verklaringen. In zoverre verzoeker dit niet deed en antwoordde op de aan hem gestelde vragen, kan verzoeker *post factum* niet ernstig voorhouden dat hij het antwoord op deze vragen eigenlijk niet wist of niet kon geven en derhalve zomaar iets zou hebben verklaard.

Gelet op het voorgaande, blijft de hoger aangehaalde motivering onverminderd overeind, kan niet worden aangenomen dat verzoekers psychische problemen hem ertoe zouden hebben verhinderd zijn gehoren op een gedegen wijze te volbrengen en volwaardige verklaringen af te leggen en vormen deze problemen geen aannemelijke en geen aanvaardbare uitleg voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Waar verzoeker in het kader van het voorgaande nog laat uitschijnen dat verweerder noch gekwalificeerd of bevoegd zou zijn geweest om een inschatting te maken van zijn medische problematiek of de invloed van deze problematiek op zijn verklaringen, noch om de bestreden beslissing zonder verder medisch onderzoek te nemen, kan dit evenmin worden gevolgd. Het kwam verweerder in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming weldegelijk toe om een oordeel te vormen inzake de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, en dit rekening houdende met het door verzoeker neergelegde attest. Zelfs indien er geen onderzoek had plaatsgevonden, *quod non*, dan nog had dit overeenkomstig artikel 48/8, § 3 van de Vreemdelingenwet niet verhinderd dat verweerder de bestreden beslissing kon nemen. *In casu* heeft er bovendien weldegelijk een onderzoek plaatsgevonden. Verzoeker legde immers op eigen initiatief het reeds hoger vermelde getuigschrift in de zin van artikel 48/8, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet neer. Overeenkomstig artikel 48/8, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt zulk attest door verweerder beoordeeld samen met de andere elementen van het verzoek om internationale bescherming. Gelet op het voorgaande, wordt de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig aangevoerd door verzoeker.

3.2. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij de schending van de rechten van verdediging aanvoert. Uit het loutere gegeven dat hij niet werd geconfronteerd met zijn verklaringen over het codewoord, kan de schending van de rechten van verdediging immers geenszins worden afgeleid.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridictionele procedure is maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Verder kan worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoeker met bepaalde van zijn gezegde niet zou zijn geconfronteerd, geen afbreuk doet aan de hieromtrent gedane vaststellingen. Het doen van deze vaststellingen is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wel kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Verweerder kan verzoeker slechts confronteren met de gegevens wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Verzoeker geniet in het kader van onderhavige beroepsprocedure daarenboven de mogelijkheid om middels het verzoekschrift eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden recht te zetten en heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt om de nodige uitleg te verstrekken over de verklaringen inzake het codewoord. Op deze uitleg zal later worden teruggekomen.

3.3. Verzoeker laat uitschijnen dat zich tijdens zijn eerste twee gehoren bij het CGVS, en dan vooral tijdens het tweede gehoor bij het CGVS, vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan.

In zoverre hij in dit kader aanstipt dat hij van deze gehoren geen kopieën ontving, kan daarbij vooreerst worden opgemerkt dat verzoeker om deze kopieën blijkens de inhoud van het administratief dossier niet verzocht. Hij verzocht enkel om de kopieën van zijn derde gehoor bij het CGVS. Hoe uit het loutere gegeven dat verzoeker de eerste twee gehoren niet ontving zou kunnen worden afgeleid dat zich tijdens deze gehoren vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan, kan hoe dan ook geheel niet worden ingezien.

Verder blijkt uit de stukken van het dossier duidelijk dat verzoekers beweringen inzake de vertaalproblemen feitelijke grondslag missen.

Verzoeker gaf tijdens zijn eerste gehoor bij het CGVS aan de tolk te begrijpen en formuleerde, net als zijn advocaat, geen bezwaar tegen deze tolk. Er werd hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Hij deed dit niet. Integendeel verklaarde hij aan het einde van het gehoor duidelijk dat hij alle vragen had begrepen en de tolk goed had begrepen. Voor het overige formuleerde hij geen bijkomende opmerkingen. Ook zijn advocaat formuleerde geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie wanneer deze bij zijn vertrek daartoe de mogelijkheid kreeg (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.1-2, 16-17).

Tijdens het tweede gehoor vermeldde verzoeker niet dat zich tijdens het eerste gehoor vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Ook tijdens dit gehoor gaf hij duidelijk aan de tolk te begrijpen en formuleerde hij geen bezwaar tegen deze tolk. Verder werd wederom verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden, hetgeen hij naliet te doen. Bovendien bleek dat verzoeker het vertaalde minstens tot op enige hoogte kon volgen aangezien hij

zich erop liet betrappen om te antwoorden op de vraag of hij de tolk verstond nog voor dat de tolk deze vraag kon vertalen en hij nadien diende toe te geven dat hij het Engels, net als het Nederlands, tot op zekere hoogte begreep. Aan het einde van het gehoor, gaf verzoeker bovendien eenduidig aan dat hij alle vragen goed had begrepen en dat hij de tolk goed had begrepen. Opnieuw formuleerde hij geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.1-2, 18-19).

Tijdens het derde gehoor bij het CGVS vermeldde verzoeker andermaal niet spontaan dat zich tijdens één of beide voorgaande gehoren bij het CGVS problemen inzake de communicatie of vertaling zouden hebben voorgedaan. Opnieuw gaf verzoeker aan de tolk goed te begrijpen. Noch verzoeker, noch zijn advocaat formuleerde tegen de tolk bezwaar. Verder werd andermaal verduidelijkt dat verzoeker eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden. Waar verzoeker verwijst naar de passage tijdens het derde gehoor inzake zijn verklaringen over zijn broer, dient voorts te worden vastgesteld dat hij met deze verwijzing geen vertaalproblemen tijdens het tweede gehoor aannemelijk maakt. Hoewel hij in dit kader initieel zijn eerdere verklaringen ontkende, maakte hij daarbij geen concrete melding van vertaalproblemen. Uiteindelijk gaf hij zelfs toe dat hij deze eerdere verklaringen, hoewel hij dacht van niet, misschien weldegelijk had afgelegd. Ook verzoekers advocaat formuleerde even later geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie tijdens het tweede (of derde) gehoor wanneer deze daartoe bij zijn vertrek de kans kreeg. Slechts later tijdens het gehoor, en dit nadat hij werd geconfronteerd met zowel de vaststellingen inzake zijn verklaringen over zijn broer als een veelheid aan andere vaststellingen, beweerde verzoeker plots dat zich tijdens het tweede gehoor vertaalproblemen hadden voorgedaan. Eerst liet hij daarbij andermaal nog ruimte voor interpretatie, waar hij aangaf: *“Mss heb ik dat gezegd, mss niet”* en erop wees dat hij niet alles kon onthouden. Nadien beweerde hij, dit dan nog louter hypothetisch, echter: *“Mss heeft de tolk me mss niet goed begrepen”*. Deze bewering, die verzoeker heden herhaalt, kan gelet op het voorgaande bezwaarlijk ernstig worden genomen. Aan het einde van het derde gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker tot slot opnieuw alle vragen en de tolk goed te hebben begrepen. Hij formuleerde voor het overige geen opmerkingen (administratief dossier, derde gehoorverslag CGVS, p.1-2, 11, 14, 16, 18).

Met uitzondering van zijn betoog inzake de passage inzake zijn broer, waarbij verzoeker blijkens het voorgaande daarenboven aangaf dat hij de verklaringen die tijdens het tweede gehoor bij het CGVS misschien weldegelijk had afgelegd en waaruit de vermeende vertaalproblemen niet blijken, voert verzoeker daarenboven niet één concreet element of argument aan ter staving van de op het einde van het derde gehoor en heden aangevoerde vertaalproblemen. Hij toont geheel niet aan dat, waar, wanneer of op welke wijze dit de vertaling van zijn gezegden en/of de weergave van zijn verklaringen in het tweede gehoorverslag of tijdens enig ander gehoor zou hebben beïnvloed. Evenmin preciseert hij waar of op welke wijze dit van invloed zou (kunnen) zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Verzoeker kan bezwaarlijk volstaan met het opwerpen van de geuite beweringen om aan de inhoud van deze motivering en beslissing afbreuk te doen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor het overige ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij problemen kreeg met de taliban naar aanleiding van de informatie die hij over de taliban doorspeelde aan de politie. In de bestreden beslissing wordt op omstandige, duidelijke en gedetailleerde wijze uiteengezet waarom verzoekers verklaringen inzake zijn problemen met en vrees ten aanzien van de taliban geloofwaardigheid ontberen.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen stuk voor stuk cruciale elementen betreffen in verzoekers relaas en de kern van dit relaas en zijn vrees raken. Derhalve kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij, dit bovendien op louter algemene wijze en zonder dit concreet toe te lichten of toe te spitsen op de bestreden motivering en beslissing, tracht te laten uitschijnen dat hij ingevolge het tijdsverloop sedert de gebeurtenissen of tussen de verschillende gehoren bij het CGVS niet bij machte mocht worden geacht om over deze elementen gedegen verklaringen af te leggen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die

beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

In de bestreden beslissing wordt, mede gelet op het voorgaande, inzake verzoekers asielrelaas vooreerst met recht gemotiveerd als volgt:

“Zo werden enkele flagrante tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate aantasten. Uw verklaringen over de momenten waarop u informatie aan M. (...) hebt doorgegeven lopen namelijk sterk uiteen. Enerzijds verklaarde u immers dat u M. (...) vanuit de moskee waarschuwde over de komst van de taliban op het moment dat de taliban effectief in de moskee waren, waarna de politie ongeveer een halfuur later aankwam in de moskee en waarna een confrontatie tussen de taliban en de ordediensten plaatsvond (CGVS II p.13,15). Anderzijds beweerde u dat u M. (...) al op voorhand had gewaarschuwd dat de taliban zou komen, waarna de politie kwam om de plaats te omsingelen en de taliban op te wachten. Wanneer de taliban vervolgens kwam om de usher op te halen, vond een confrontatie plaats (CGVS I p.14,15, CGVS III p.13,14). Deze versies zijn geenszins met elkaar te rijmen. Wanneer u met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u louter dat u dat zo niet had gezegd, dat het klopt dat er een verschil is, dat u dat toegeeft, maar dat de tolk bij het tweede gehoor u misschien niet goed had begrepen (CGVS III p.16). Echter, tijdens de verschillende persoonlijke onderhouds werd u telkens meermaals gevraagd of u de tolk goed begreep en werd u de kans geboden om opmerkingen te geven, dit hebt u telkenmale nagelaten (CGVS I p.2,17, CGVS II p.2,18, CGVS III p.2,18). Dat u pas wanneer u wordt geconfronteerd met uw eigen tegenstrijdigheden opwerpt dat er problemen zouden zijn geweest met de tolk, wordt niet aanvaard, waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid stand houdt.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven benevens de reeds hoger besproken elementen geen argumenten aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Eveneens wordt in de betreden beslissing, mede gelet op het voorgaande, terecht gesteld:

“Daarnaast werd u gevraagd op welke manier u M. (...) precies te kennen gaf dat de taliban zou komen. Er werd gevraagd of dit bijvoorbeeld per brief was, over de telefoon, in een soort codetaal enzovoort. Hoewel u in eerdere gehoren nooit melding hebt gemaakt van codetaal en aanvankelijk gewoon zei dat u M. (...) contacteerde en hem inlichtte over de aanwezigheid van de taliban (CGVS I p.14, CGVS II p.10,13), zei u, wanneer u werd gesuggereerd of u eventueel in codetaal communiceerde, dat u inderdaad een codewoord had afgesproken (CGVS III p.7). Het is echter hoogst opmerkelijk dat u hier zelf nooit spontaan melding van maakt, maar wanneer u deze mogelijkheid wordt gesuggereerd, u plots wel over een codewoord begint te spreken. Nog meer valt op dat u aanvankelijk beweerde dat het codewoord dat u met M. (...) had afgesproken “444” was (CGVS III p.7), om later uw verklaringen te wijzigen en te beweren dat het codewoord “4444”, vier keer vier, was (CGVS III p.11). Dergelijke vaststellingen brengen uw geloofwaardigheid opnieuw ernstige schade toe.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Indien verzoeker en zijn vriend M. werkelijk gebruik maakten van een dermate opvallend codewoord om de aanwezigheid van de taliban te kennen te geven, kon, in tegenstelling met wat verzoeker doet gelden en ook indien niet specifiek naar het gebruik van een codewoord werd gevraagd, weldegelijk worden verwacht dat hij dit eerder en spontaan zou hebben aangegeven. Verzoeker werd zowel tijdens het eerste als tijdens het tweede gehoor immers uitgebreid ondervraagd over de precieze wijze waarop hij zijn informatie doorgaf aan M. (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.14; tweede gehoorverslag CGVS, p.10-13). Hoe dan ook biedt verzoeker met zijn uitleg geen verklaring voor de vaststelling dat hij tijdens het derde gehoor over het precieze codewoord tegenstrijdige verklaringen aflegde. Initieel gaf hij meermaals, spontaan en duidelijk aan dat dit codewoord “444” was (administratief dossier, derde gehoorverslag CGVS, p.7). Later tijdens het gehoor had hij het echter over “4444. 4 keer 4” (*ibid.*, p.11).

Verzoeker voert benevens de reeds hoger besproken argumenten voor het overige geen argumenten aan ter weerlegging van de bestreden beslissing doch laat deze geheel onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Verder legde u weinig coherente verklaringen af over de band die u had met M. (...). Aanvankelijk beweerde u dat M. (...) uit een ander dorp kwam en jullie enkele gemeenschappelijke kennis hadden

(CGVS I p.14), om later te verklaren dat u M. (...) een twee à drie jaar kende en dat hij een dichte vriend van u was (CGVS II p.11), terwijl u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud dan weer beweerde dat uw vriendschap met M. (...) al begon toen jullie 18 jaar oud waren, wat, aangezien u in 1981 zou zijn geboren, beduidend langer is dan twee à drie jaar (CGVS III p.8). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Voorts beweerde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat u uw broer Z. (...) had ingelicht over uw informantenwerk voor de politie. U vertelde dat u Z. (...) hierover had verteld nadat u de eerste keer informatie aan de politie had gegeven en dat u hem had verwittigd vooraleer u de tweede keer info zou doorgeven, waarop Z. (...) u afraadde om dat te doen (CGVS II p.16), terwijl u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud beweerde dat u nooit aan iemand hebt verteld dat u info doorgaf aan de autoriteiten uit schrik. Ook wanneer u expliciet werd gevraagd of uw broers hier iets van wisten, antwoordde u ontkennend (CGVS III p.10,11). Gewezen op uw eerdere verklaringen over dat u Z. (...) wel had ingelicht, beweerde u opnieuw louter dat u dat niet had gezegd (CGVS II p.11). Geenzins kan een loutere ontkenning van eerdere verklaringen echter volstaan als verschoningsgrond voor een flagrante tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen.

Vervolgens had u het over een dreigbrief die u van de taliban hebt gekregen. Over wanneer u die brief hebt ontvangen, bent u opnieuw allerm minst coherent. Aanvankelijk beweerde u dat u de brief had gekregen één week of acht à tien dagen nadat u de tweede keer informatie had gegeven over de taliban aan de politie (CGVS I p.14). Later verklaarde u echter dat u al twee dagen na het tweede incident met de taliban en de politie de dreigbrief had ontvangen (CGVS II p.12) om dan weer te beweren dat u zich niet meer herinnert wanneer u de brief had gekregen, het was twee, drie, vier, vijf dagen na het tweede incident met de taliban of na een week (CGVS II p.16). Tijdens uw derde persoonlijk onderhoud beweerde u dan toch weer dat u een week na het tweede incident met de taliban een dreigbrief had ontvangen (CGVS III p.14). Coherent en eenduidig zijn uw verklaringen allerm minst.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet dienstig weerlegt, onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanspraak, de hieruit voortgesproten problemen en zijn hieraan gekoppelde vrees ten aanzien van de taliban.

Verzoeker legt geen documenten neer die de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn gezegden dienaangaande kunnen herstellen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoeker lijkt voor te houden, geenzins moet worden bewezen dat de documenten in kwestie vals zouden zijn om hieraan bewijswaarde te ontzeggen. Ook om andere redenen dan hun bewezen valsheid, kan aan deze stukken bewijswaarde worden ontzegd.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing omtrent de documenten die in de map ‘documenten’ in het administratief dossier zijn opgenomen met recht gemotiveerd: “De documenten die u neerlegt zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Wat de dreigbrief (Document 2) en de brief waarin uw problemen worden bevestigd (Document 3) betreffen, moet worden benadrukt dat documenten louter een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanspraak herstellen. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst, waardoor eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen. Uw taskara (Document 1) en de kopie van de taskara van uw vader (Document 5) betreffen louter uw persoonsgegevens en die van uw vader. De envelop (Document 4) toont aan dat u vanuit Afghanistan post hebt ontvangen. Het psychologisch attest (Document 6) werd hierboven reeds besproken.”

Het nieuwe document (“verklaring Ministry of Interior I. R. of Afghanistan”) dat verzoeker ter staving van zijn voormelde asielaanspraak en vrees bij het verzoekschrift voegt, ontbeert eveneens bewijswaarde. Uit de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Daarenboven kan aan zulke stukken hoe dan ook slechts een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig verhaal kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Hoe dan ook gaat dit stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV. Daardoor verkeert de Raad in de onmogelijkheid om de inhoud ervan na te gaan en wordt het voor het overige niet in overweging genomen.

Verzoeker voert in het onderhavige verzoekschrift daarnaast een geheel nieuwe vervolgingsgrond en hieraan gekoppelde vrees voor vervolging aan. Hij beweert in zijn land van herkomst in het verleden namelijk actief te hebben deelgenomen aan de organisatie van de verkiezingen en stelt daardoor een risicoprofiel te vertonen.

Hieraan kan echter niet het minste geloof worden gehecht. Vooreerst kon worden verwacht dat verzoeker dit, gezien hij in het verleden reeds meermaals en uitgebreid werd gehoord bij de DVZ en bij het CGVS, veel eerder zou hebben gemeld indien dit op de waarheid zou berusten. Dat hij dit niet zou hebben gedaan omwille van zijn psychische problemen, kan gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake deze beweerde problemen immers hoegenaamd niet worden gevolgd. Daarenboven kan het gegeven dat verzoeker actief zou hebben deelgenomen aan de organisatie van de verkiezingen in het geheel niet worden gerijmd met zijn eerder voorgehouden profiel en verklaringen. Verzoeker benadrukte eerder tijdens de procedure namelijk meermaals analfabeet te zijn en vestigde steevast de aandacht op zijn onopgeleide profiel (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS, p.3; eerste gehoorverslag CGVS, p.2, 5; verklaring DVZ, nr.11). Bovendien stelde hij duidelijk dat hij niet de minste interesse vertoonde in de politiek. Hij gaf in dit kader aan: *“U mag zoveel vragen stellen als u wilt, u mag me vragen stellen over de regio, het land, de problemen. Het zou wel niet te moeilijk mogen zijn hoe u het formuleert. Over politiek weet ik niets”* (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.2). Dat verzoeker desondanks actief zou hebben deelgenomen aan de organisatie van de verkiezingen, is niet aannemelijk. Welke actieve rol hij daarbij als analfabeet had kunnen spelen, kan evenmin worden ingezien. Verzoeker geeft over zijn activiteiten in het kader van deze organisatie van de verkiezingen, hoewel hij hiertoe de kans heeft middels het onderhavige verzoekschrift, verder niet de minste verdere duiding. Dit alles klemt nog des te meer nu, zo verzoeker werkelijk actief zou hebben deelgenomen aan de organisatie van de verkiezingen en daardoor een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren, niet kan worden ingezien waarom hij het nodig achtte om daarnaast het hoger aangehaalde, fictieve asielaanbod ten berde te brengen.

Het document dat verzoeker ter staving van zijn vermeende activiteiten bij de organisatie van de verkiezingen bij het verzoekschrift voegt (*“badge deelname organisatie verkiezingen”*) kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Hoewel verzoeker beweert over het origineel te beschikken, wordt dit stuk slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Uit de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier blijkt, zoals reeds hoger werd opgemerkt, voorts dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Daarenboven kan aan zulke stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig verhaal kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van het relaas te herstellen. Hoe dan ook gaat dit stuk niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 PR RvV. Daardoor verkeert de Raad in de onmogelijkheid om de inhoud ervan na te gaan en wordt het voor het overige niet in overweging genomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan.

Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Eveneens laat u na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Evenmin brengt hij enig begin van informatie bij inzake de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst. Derhalve blijven voormelde motieven onverminderd overeind en dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT